

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Ponton City a. s. v likvidácii**, Horárska 12, Bratislava, IČO 44 802 625, zastúpenej Mgr. Juraj Hedera s. r. o., P. Benického 786/6, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sfk/3/2025 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 8Sfk/3/2025 z 25. septembra 2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Na základe rozhodnutia valného zhromaždenia z 26. februára 2026 sťažovateľka 4. marca 2026 vstúpila do likvidácie (<https://www.orsr.sk/>). Vstupom spoločnosti do likvidácie zanikajú jednostranné právne úkony spoločnosti, najmä jej príkazy, poverenia, splnomocnenia a prokúry okrem splnomocnení udelených na zastupovanie spoločnosti v súdnych konaniach (§ 75b ods. 2 Obchodného zákonníka).

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že VODOHOSPODÁRSKA VÝSTAVBA, ŠTÁTNY PODNIK (ďalej len „obstarávateľ“), v Úradnom vestníku Európskej únie pod značkou 2019/S 118-290664 z 21. júna 2019 a vo Vestníku verejného obstarávania (ďalej len „vestník“)

č. 125/2019 z 24. júna 2019 pod značkou 14873-MSS zverejnil oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania – verejnú súťaž na predmet nadlimitnej zákazky (služby) „*Služby na zabezpečenie verejnej vodnej dopravy po Dunaji motorovou kompou medzi prístavmi Vojka nad Dunajom a Kyselica*“ (ďalej len „predmet zákazky“). Išlo o nadlimitnú zákazku na poskytnutie služieb, ktorej predpokladaná hodnota bola vo výške 15 500 000 eur bez dane z pridanej hodnoty. Proti podmienkam uvedeným v iných dokumentoch potrebných na vypracovanie žiadosti o účasť, ponuky alebo návrhu poskytnutých kontrolovaným podala sťažovateľka 17. októbra 2019 (v poradí druhé) námietky podľa § 170 ods. 3 písm. b) zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. marca 2022 (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“). Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej len „ÚVO“) rozhodnutím č. 14406-6000/2019 z 25. novembra 2019 námietky sťažovateľky zamietol. Následne Rada Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „rada“) rozhodnutím č. 16544-9000/2019 z 15. januára 2020 zamietla odvolanie sťažovateľky a potvrdila prvostupňové rozhodnutie ÚVO.

4. Preskúmania zákonnosti rozhodnutia rady sa sťažovateľka domáhala správnu žalobou, v ktorej odkázala na svoju predchádzajúcu argumentáciu uvádzanú v jednotlivých bodoch žiadosti o nápravu, námietok, ako aj v odvolaní podaných v administratívnom konaní. Neuvedenie konkrétnej argumentácie odôvodnila tým, že je obsirna a nepovažuje ju za účelné opakovať v správnej žalobe. Z týchto dôvodov sa zamerala len na kľúčovú argumentáciu týkajúcu sa toho, že obstarávateľ vypracoval opis predmetu zákazky stanovený vo verejnom obstarávaní v rozpore „*najmä s § 42 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní*“ z dôvodu, že neuviedol presný a záväzný počet cyklov, ktoré by mali byť úspešným uchádzačom vykonávané v rámci pravidelnej prepravy; že určil kritérium na vyhodnotenie ponúk vo verejnom obstarávaní v rozpore „*najmä s § 44 ods. 1, § 42 ods. 1, § 24 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní*“, lebo je neurčité a neobjektívne; že stanovil v rozpore „*najmä s § 18, § 56 ods. 1, § 24 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní*“ obchodné podmienky uvedené v článku 2 bode 2.12 ods. 2.12.2 písm. a) piatej, šiestej a siedmej vete a článku 14 bode 14.7 tretej a štvrtej vete v spojení s článkom 14 bodom 14.3 návrhu zmluvy o poskytovaní služieb uvedenej v prílohe č. 2 k súťažným podkladom, lebo tieto obchodné podmienky nemôžu byť aplikované v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní pre nezákonne určený opis predmetu zákazky a tiež z dôvodu, že založia jednostrannú zmenu predmetu zákazky; a že stanovil osobitnú podmienku plnenia zmluvy v rozpore „*najmä s § 42 ods. 12, § 56 ods. 12 a nasl., § 24 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní*“, lebo podmienka je stanovená neurčito a nepreskúmateľne.

5. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. BA-2S/54/2020-258 z 13. júna 2024 správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú. Z obsahu vestníka č. 254/2020 z 2. decembra 2020 zistil, že verejné obstarávanie bolo zrušené na základe § 57 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, lebo v konečnej stanovenej lehote do 15. júla 2020 do 10.00 h bola obstarávateľovi doručená elektronicky len jedna ponuka. Keďže správna žaloba bola doručená správne súdu 17. februára 2020, t. j. pred zrušením verejného obstarávania, a preskúmané rozhodnutia neboli medzitým zrušené či zmenené, bolo povinnosťou správneho súdu preskúmať ich so zreteľom na to, či v čase rozhodovania orgánom verejnej správy nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv sťažovateľky. S poukazom na § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) správny súd ďalej konštatoval, že nemohol prihliadať na argumentáciu sťažovateľky z administratívneho konania, na ktorú v správnej žalobe opakovane odkazovala, ale ju v nej

neuviedla. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia spĺňajú nielen formálne, ale aj obsahové kritériá, že orgány verejnej správy v nich uviedli riadnu správnu úvahu, zdôvodnili všetky podstatné námietky a že neexistuje žiaden zo zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia rady.

6. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorej dôvodnosť bližšie uviedla v 10 sťažnostných bodoch.

7. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom (ktorý nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2025) rozsudok správneho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na rozdiel od správneho súdu prijal záver, že sťažovateľka uniesla svoju povinnosť uviesť konkrétne dôvody správnej žaloby podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP vo vzťahu k námietke porušenia § 42 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní v časti opisu predmetu zákazky, keď obstarávateľ nestanovil presný počet cyklov pravidelnej prepravy, teda k námietke nesplnenia požiadavky jednoznačnosti, presnosti či úplnosti opisu predmetu zákazky, ktorá vyplýva z daného ustanovenia. Vzhľadom na to, že správny súd právne posúdenie tohto zásadného žalobného bodu sťažovateľky nevykonal, najvyšší správny súd vyhodnotil rozhodnutie správneho súdu ako nepreskúmateľné, a preto ho zrušil. V súvislosti s ďalšími námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nastaveného kritéria na vyhodnotenie ponúk vo verejnom obstarávaní, osobitnej podmienky plnenia zmluvy o poskytovaní služieb, využitia inštitútu prípravných trhových konzultácií a stanovených obchodných podmienok či rámcovosti zmluvy najvyšší správny súd prijal rovnaký záver ako správny súd, teda že argumentácia sťažovateľky nespĺňa požiadavky stanovené v § 182 ods. 1 písm. e) SSP. Uviedol, že správny súd nebol povinný námietky sťažovateľky v tomto smere za ňu sám dopĺňať. Rovnako ak sťažovateľka v súvislosti s týmito námietkami napádala aj ich právne posúdenie, toto nemohol najvyšší správny súd posúdiť, keďže správny súd vzhľadom na nekonkrétnosť žalobných bodov ich právne posúdenie v zásade ani nemohol realizovať. Ak sťažovateľka namietala aj nepreskúmateľnosť záveru správneho súdu týkajúceho sa dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov najmä k stanoveniu počtu cyklov, túto jej námietku vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. V bode 59 napadnutého rozsudku sa správny súd tejto námietke venoval, pričom vyslovil názor o dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov, s čím sa stotožnil aj najvyšší správny súd.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] vyčíta najvyššiemu správne súdu, že nedostatočne, zmätočne a absolútne nepreskúmateľne prepísal 10 sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti do bodov 24 až 31 napadnutého rozsudku, že jej argumentáciu zmanipuloval, resp. vôbec sa s ňou nevysporiadal, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nezákonný, nepreskúmateľný a nepresvedčivý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zrušujúcim rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sfk/3/2025 z 25. septembra 2025 (bod 7 uznesenia ústavného súdu).

10. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Vzhľadom na kasačnú povahu napadnutého rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, čo znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

12. Napriek uvedenému aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019).

13. Podmienkou na pripustenie výnimky by navyše musela byť skutočnosť, že v konkrétnom prípade by išlo o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09, III. ÚS 382/2015). K zrušeniu kasačného rozhodnutia teda ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia k zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

14. Posudzovaný prípad takým nie je.

15. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorý mal zmanipulovať, resp. ignorovať jej argumentáciu bližšie uvedenú v 10 sťažnostných bodoch kasačnej sťažnosti (bod 8 uznesenia ústavného súdu), ústavný súd poukazuje na to, že zmyslom a účelom vymedzenia žalobného bodu v žalobe je predovšetkým nastaviť referenčný rámec súdneho prieskumu, t. j. určiť, aké skutkové a právne otázky má správny súd posudzovať z hľadiska žalobcom tvrdenej nezákonnosti správneho rozhodnutia (opatrenia). Skutkové tvrdenia obsiahnuté v správnej žalobe nemôžu byť iba typovou charakteristikou „obvyklých“ nezákonností, ale musia predstavovať jasne individualizovaný, od iných konkrétnych dejov či okolností jednoznačne odlišiteľný popis. Konkretizácia faktov dostatočne substancovanými žalobnými bodmi je dôležitá nielen z hľadiska správneho súdu pre vytýčenie medzí, v ktorých sa má a môže správny súd pohybovať, ale má význam aj pre žalovaného, aby mohol v súlade so zásadou rovnosti účastníkov náležite využiť možnosti procesnej obrany a v konaní zodpovedajúcim spôsobom argumentovať. Čo sa týka právnej argumentácie, žalobca sa nemôže uspokojiť len so všeobecným odkazom na určité ustanovenia zákona bez súvislosti so skutkovými námietkami. Žalobca musí uviesť, aké aspekty dejov či okolností uvedené v rámci skutkových tvrdení považuje za základ ním tvrdenej nezákonnosti. Za nedostatok žaloby súdna prax považuje len jednoduchý odkaz na námietky, ktoré žalobca vzniesol v administratívnom konaní, napríklad v rámci kontroly, dozoru alebo v administratívnom odvolaní. (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 903 – 917.).

16. V posudzovanom prípade je potrebné vychádzať z toho, že verejné obstarávanie je vo všeobecnosti považované za zložitý, zdĺhavý a vysoko formalizovaný proces pozostávajúci z viacerých fáz, ktorým sa zabezpečuje riadne využívanie verejných finančných prostriedkov. V každej z týchto fáz sa môžu vyskytnúť určité typy rizík a ohrození týkajúcich sa nielen realizácie samotného procesu zadávania zákazky, ale aj samotného plnenia zmluvy.

17. V tomto kontexte treba prisvedčiť názoru najvyššieho správneho súdu, že správny súd nemohol prihliadať na argumentáciu sťažovateľky z administratívneho konania, na ktorú v správnej žalobe opakovane odkazovala, ale ju v nej neuviedla, ani nebol povinný námietky sťažovateľky za ňu sám dopĺňať. Rovnako ak sťažovateľka v súvislosti s týmito námietkami napádala aj ich právne posúdenie, toto nemohol najvyšší správny súd posúdiť, keďže správny súd vzhľadom na nekonkrétnosť žalobných bodov ich právne posúdenie v zásade ani nemohol realizovať.

18. Správny súd, ktorý je viazaný vyjadrenými právnymi názormi kasačného súdu (§ 469 SSP), bude v ďalšom konaní postupovať podľa pokynov najvyššieho správneho súdu vyjadrených najmä v bode 41 napadnutého rozsudku. Prípadné nedostatky rozhodnutia správneho súdu môže sťažovateľka napadnúť ďalšou kasačnou sťažnosťou.

19. Medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu